

اندر حکایت بی‌اعتمادی به آمریکا

ترکیه، سوریه، کردها و رها کردن سیاست خارجی توسط ترامپ

بی‌خیالی رئیس‌جمهور در جهان، هرگز تا این حد واضح نبوده یا هیچ وقت این‌گونه دو حزب مخالف را به جان هم نیانداخته است!

بی‌خیالی ترامپ از جهان، هرگز تا این حد واضح نبوده یا چنین مخالفت دوحزبی‌ای را ایجاد نکرده است.

مجلس نمایندگان برای محکوم کردن عقب‌نشینی، ۶۰-۳۵۴ رأی داد. در طبقه سنا، میت رامنی^۲، نماینده جمهوری خواه ایالت یوتا، رئیس‌جمهور را برای باقی گذاشتن «لکه خونینی در تاریخ آمریکا»، سرزنش کرد اما با این حال، ترامپ از تصمیم خود مبنی بر اجازه جنگیدن ترک‌ها و کردها (هر دو هم پیمانان آمریکا)، خشنود به نظر می‌رسید. او روز پنجشنبه در یک کارزار انتخاباتی در دالاس گفت: «این خلاف عرف بود، کاری که من کردم.» یا این جمله که «گاهی اوقات، شما باید به آن‌ها اجازه دهید تا مانند دو کودک، باهم بجنگند و سپس آن‌ها را از هم جدا کنید.»^۱

ترامپ و اردوغان، یک خودپرستی و سوءظن در مورد دولت‌های

شود؛ کسانی که خلافت داعش را بعد از پنج سال جنگ خسته‌کننده از بین بردند (نیروهای دموکراتیک کُرد سوریه، یازده هزار نیرو از دست دادند، در حالی که ایالات متحده فقط شش سرباز از دست داد). اردوغان، کردها را -که بزرگ‌ترین گروه قومی جهان بدون دولت هستند- به عنوان تروریست می‌بیند که آن‌هم به دلیل مبارزات جدایی‌طلبانه کردها در ترکیه است. ترامپ پس از تماس تلفنی با اردوغان، دستور داد تا هزاران سرباز نیروهای ویژه آمریکا -که از نیروهای دموکراتیک سوریه حمایت می‌کردند- از سوریه خارج شوند؛ در حالی که هنوز زندان‌های داعشی‌ها در سوریه و عراق، در شورش به سر می‌برند. عقب‌نشینی آن‌قدر ناگهانی بود که آمریکا مجبور شد، یک انبار پر از تسلیحات خود را منفجر کند، زیرا وقت جابجایی آن را نداشت.

متن پیش رو، یادداشتی است که خانم رابین رایت^۱ (تحلیلگر، روزنامه‌نگار و نویسنده در حیطه امور خارجه آمریکا و دارای آثار متعددی درباره روابط با ایران)، پیرامون خیانت آمریکایی‌ها در حمایت از کردها و پرسش از چگونگی پایان یافتن این بی‌اعتمادی، در شماره ۲۰ اکتبر ۲۰۱۹ مجله نیویورکر، منتشر نموده است.

هفته گذشته بیشتر مردم دنیا، مات و مبهوت به تماشای این امر نشستند که رئیس‌جمهور ترامپ، هرگونه ادراک معقولانه از سیاست خارجی ایالات متحده را در هم شکست. او راه را برای رئیس‌جمهور، رجب طیب اردوغان، هموار کرد تا به سوریه حمله کند و موجب تنها ماندن متحدان کُرد آمریکایی در مقابل نیروهای دموکراتیک سوریه

غیررسمی (مانند داعش) که سعی در خنثی کردن آن‌ها دارند، به اشتراک می‌گذارند، اما در این میان، اردوغان با زیرکی ترامپ را بازی داد. در نهم اکتبر، ترامپ یک نامه فوق‌العاده نابخردانه خطاب به رهبر ترکیه فرستاد و به او هشدار داد که زیاده‌روی نکنند. وی نوشت: «در تاریخ، اگر چیزهای خوب اتفاق نیفتد، برای همیشه به شما، به عنوان شیطان نگاه خواهد کرد» و افزود: «احمق نباش!» گفته می‌شود که اردوغان، این نامه را به زباله‌دان انداخت و در همان روز، او عملیات بهار صلح را آغاز کرد تا نیروهای دموکراتیک سوریه را نابود کند.

خیانت از نوع آمریکایی

پیمان شکنی اردوغان به سال‌ها قبل بازمی‌گردد؛ زمانی که دولت او به هزاران جهادی اجازه داد تا از مرز ترکیه عبور کنند و به خلافت بپیوندند. دولت او با ما با ترکیه به عنوان یک شریک، میلیون‌ها دلار صرف آموزش و تجهیز اعراب سوری برای مبارزه با جهادی‌ها کرد که البته آن شبه‌نظامیان شکست خوردند. او با ما به عنوان آخرین گزینه، در سال ۲۰۱۴، به کردها رو کرد. در طول زمان، دو هزار سرباز نیروهای ویژه در سوریه مستقر شدند. اردوغان مدتی است که ترامپ را برای حذف آن‌ها، تحت فشار قرار داده است. در ماه دسامبر گذشته، او ترامپ را متقاعد کرد که این کار را

انجام دهد، اگرچه خلافت [داعش] هنوز شکست نخورده بود. پنتاگون درخواست کرد تا نیمی از سربازان را به جای خود رها کند و نیمی دیگر را به عقب کشیده و پیروز شود. برای جلوگیری از حمله، آمریکا موافقت کرد که نیروهای دموکراتیک سوریه را به ۹ مایل از مرز ترکیه عقب براند. در ماه اوت، سربازان آمریکایی کردها را تحت نظر قرار دادند که در امتداد مرز شصت مایلی، مقرست‌های نظامی خود را خراب کردند. در همین حال، ترکیه سربازان و وسایل بیشتری را مستقر کرد. یک مقام آمریکایی در هفته گذشته عنوان کرد: «نمک واقعی در زخم، این است که ما به نیروهای دموکراتیک سوریه گفتیم، نگران نباشید.» او ادامه داد: «ترکیه در تمام این مدت، برای حمله تدارک می‌دید و ما این کار را برای آن‌ها آسان‌تر کردیم.»

روز پنجشنبه گذشته، مایک پنس،^۳ معاون رئیس‌جمهور، پس از یک سفر شتاب‌زده به آنکارا، آتش بس پنج‌روزه‌ای را اعلام کرد. مفاد این توافقنامه، دقیقاً همان چیزی را به اردوغان داد که او می‌خواست؛ ترکیه ادعا می‌کند که نیروهای دموکراتیک سوریه باید بیست مایل، در امتداد حدود سیصد مایلی مرز ترکیه عقب‌نشینی کنند تا یک بافر (یک منطقه امن) برای ترکیه ایجاد شود. ترامپ یک نوع اعتبار منفی برای آتش بس گرفت. او گفت:

«آنچه ترکیه اکنون دارد، این است که مجبور نیست، میلیون‌ها نفر را بکشد و جایی که کردها بخواهند بروند یا اینکه آیا نیروهای ترکیه باقی خواهند ماند یا خیر، هنوز نامعلوم است.» معامله بلافاصله ضعیف شد. وزیر امور خارجه ترکیه گفت که ترکیه تنها با یک «مکث» نه یک آتش بس، برای خروج تروریست‌ها موافقت کرده بود. ژنرال «مظلوم کوبانی عبدی»، فرمانده نیروهای دموکراتیک سوریه در مصاحبه‌ای گفت که نیروهای وی تنها در طول مرز شصت مایلی - که ترک‌ها حمله کرده بودند - عقب‌نشینی خواهند کرد. او گفت که کردها، سرزمین و گورهای اجدادی خود را ترک نمی‌کنند. برت مک‌گورک^۴ که سال گذشته از پست فرستاده ویژه ایالات متحده برای مبارزه با داعش استعفا داد، گفت: «برنامه منطقه امن، کاملاً غیر عملیاتی است.» وی افزود: «این یک سناریوی خیالی از سوی اردوغان است که البته شامل همه ساکنان کرد، آشوری مسیحی و سایر نواحی سوریه است.»

تأثیر تصمیمات ترامپ (در مبارزات علیه داعش، توازن قدرت در خاورمیانه و بر تصویر جهانی از آمریکا)، نمی‌تواند از طریق معامله‌ای که پنس مذاکره کرد، لغو شود. ریچارد هاس^۵، رئیس شورای روابط خارجی می‌گوید: «من نمی‌فهمم که چطور و در هر حالتی، اگر آمریکا از معادلات

4 - Brett McGurk
5 - Richard Haass

3 - Mike Pence



دور باشد، بهتر است؟ همچنین، این پرسش مطرح است که چه زمانی نیروهای آمریکایی مجبور به بازگشت به منطقه می‌شوند تا با داعشی که خود را بازسازی کرده است، معامله کنند؟» زمانی که ترامپ در حال ترک مؤثرترین برنامه در برابر افراطی‌های جهادی بود، او حدود سه هزار سرباز را به عربستان سعودی - که زادگاه ایدئولوژی جهادی سنی از جمله القاعده است - فرستاد؛ جنبشی که با حضور نیروهای آمریکایی در عربستان، در طول جنگ اول خلیج ایجاد شد.

قابلیت اعتماد به آمریکا

کردها که گرفتار شده بودند، برای کمک نظامی به دولت سوریه روی آوردند. رئیس‌جمهور بشار اسد، در یک روز سرزمین‌های بیشتری را نسبت به سال‌های جنگ داخلی در سوریه به دست آورد. سربازان روس هم که رژیم اسد را حمایت

می‌کنند، به این کشور آمدند. یک روزنامه‌نگار روسی ویدئویی را از پایگاه استراتژیک آمریکا در منجیب منتشر کرد، آن هم زمانی که منجیب، مرکز گردهمایی مبارزان خارجی داعش، برای ترسیم نقشه حمله به پنج قاره شده بود. این ویدئو، مواد غذایی باقی‌مانده بر روی ظروف در سالن غذاخوری و قوطی‌های کوکای دست‌نخورده در یخچال را نشان می‌داد که نشان‌دهنده سرعت عقب‌نشینی نیروها بود. عقب‌نشینی آمریکا، همزمان با ورود ولادیمیر پوتین در ریاض اتفاق افتاد. ملک سلمان، دوشنبه گذشته در خوشامدگویی به او گفت: «عربستان سعودی از نقش فعال فدراسیون روسیه در منطقه و جهان تقدیر می‌کند.» پوتین در طی تهاجم ترکیه، اردوغان را به مسکو دعوت کرد. توافق ترکیه در مورد توقف جنگ، در ۲۲ اکتبر به پایان می‌رسد؛ روزی که اردوغان با رئیس‌جمهور روسیه دیدار خواهد کرد. اقدامات

ترامپ، در حال حاضر سؤالاتی را در مورد قابلیت اعتماد به آمریکا مطرح کرده است. ژنرال جوزف ووتل^۶ که در ماه مارس به عنوان رئیس فرمانده مرکزی آمریکا بازنشسته شد، گفت: «مشارکت، یک روش اصلی برای ایجاد و حفظ تأثیر است، به خصوص این‌که ما تلاش می‌کنیم تا یک مزیت رقابتی را در برابر رقبای بزرگ قدرت خود حفظ کنیم.» به سختی می‌توان مشاهده کرد که چگونه این سیاست، به پایان این بی‌اعتمادی کمک خواهد کرد. ترامپ مدعی شد که او برای جلوگیری از وارد شدن به یک جنگ «بی‌پایان» دیگر، عقب‌نشینی کرده است. البته او ممکن است که به جای این جنگ، یک جنگ دیگر را تسهیل نماید!

منبع

<https://www.newyorker.com/magazine/2019/10/28/turkey-syria-the-kurds-and-trumps-abandonment-of-foreign-policy>